La muncă, tovarăşi!

Dedicată tuturor celor
care nu vor
decât să muncească.

Recomandată angajatorilor şi guvernanţilor
(tot un fel de angajatori şi ei)

“Compania noastră
doreşte să angajeze
o persoană tânără,
de 25-27 de ani...
cu 30 de ani de experienţă”

Sumar

Să facem cunoştinţă **4**

1 Momentul 0 **5**

Visul european *5*

Gratis, numai pentru tine! *6*

"Aterizarea" *11*

Lista de opţiuni *16*

2 Curierul ghinionist **18**

3 Cu ţambalul la Mall **20**

4 Mega... Mega... Mega... **23**

5 Legume-fructe... cu cazare! **25**

6 Şoferul personal J-D **26**

7 Nemţii, tot nemţi! **28**

8 Vive la France! **31**

9 Un britanic printre nemţi **32**

10 Victoria... PCR **34**

11 În încheiere **35**

Să facem cunoştinţă

Personajul principal al acestei cărţi este... Mihai. Să-l numim aşa. Are 36 de ani (în 2015); ca să fie calculul mai simplu, vom spune că "a prins revoluţia" în clasa a patra. A făcut de mic fotbal de performanţă, a încercat şi rugby, a încercat şi facultatea, şi modelling-ul... Nu, armata n-a încercat-o. E genul de tânăr cu personalitate puternică, care a cochetat cu mai toate visele frumoase ale adolescenţilor.

Mihai este căsătorit şi are un copil "de ciclu primar". Părinţii sunt bine-sănătoşi, socrii sunt bine-sănătoşi... El şi familia lui locuiesc "la soacră". Adică "într-un fel de garsonieră", căci ei trei ocupă o cameră dintr-un apartament decomandat cu două camere.

Mihai are 1,73 şi vreo 90 de kilograme. E "bine". Rugby-ul l-a modelat frumos. E tuns periuţă, fără "linii de stil" - 1 peste tot. Pe stradă, e deseori confundat cu un caftangiu "categoria I-a"; în magazine, se mai întâmplă să vină câte un bodyguard şi să-l întrebe dacă e adevărat că la BGS "e puşcărie". El nu ştie răspunsul la întrebarea asta; el e şofer. Taximetrist. A fost taximetrist de la 18 ani, până în momentul în care...

1. Momentul 0

După cum spuneam, Mihai este un tânăr cu personalitate puternică. Vrea să avanseze, să cunoască, să deţină. "A prins" un pic din perioada ante-1989. Era destul de măricel ca să observe eforturile pe care le făceau părinţii lui pentru a-i aduce lui "de toate". Era destul de măricel ca să înţeleagă discuţiile din casă. Şi e firesc, în condiţiile astea, ca Mihai să-şi fi întipărit bine în minte gândul că "trebuie să aibă".

Ca orice tânăr, Mihai a avut prieteni (mai ales prin cartier). Şi mai buni, şi mai răi; şi mai cuminţi, şi mai "neastâmpăraţi". Ca orice tânăr care s-a născut "pe vremuri", a avut şi rude în străinătate. Şi cum întotdeauna "afară" a fost un loc cu mai multe avantaje decât "în ţara mea", visul dintotdeauna al lui Mihai a fost "să plece afară".

A plecat. A încercat de toate - de la muncitor necalificat, la bişniţar. N-a mers. După cum se spune, fiecare om e făcut pentru o meserie. Medicul nu-şi poate croi singur hainele, zugravul s-ar putea să aibă o problemă la strung... Mihai n-a reuşit să se îmbogăţească "afară". Aşa ca mulţi alţii, a insistat - şi a insistat, şi a insistat...

Până într-o zi, când...

Visul european

E luna mai. Mihai încearcă să cucerească visul european. E în Germania, undeva în nord; e frig, plouă tot timpul iar el nu cunoaşte limba germană.

Peste tot în jurul lui sunt tineri aşa ca el, din toate statele UE. "Visul german" e o utopie. Iar Mihai nu ştie ce să facă. A ajuns cu greu acolo, cu sacrificii financiare şi sufleteşti, îi e dor de familia lui, de copil... Dar nu se poate întoarce. Nu cu mâna goală. Aşteaptă. Amicul cu care e acolo îi tot spune că trebuie să aştepte să treacă timpul, să vină vara, să se încălzească vremea, să se anime străzile... Amicul e singur. N-are copii. N-are nici nevastă. Dar Mihai simte o strângere de inimă ori de câte ori se duce la internet-cafe şi ştie că nu poate să-i spună soţiei lui "Vezi că ţi-am trimis nişte bani"...

Într-o seară, însă, Mihai primeşte un mesaj de acasă. În mediul online românesc circulă un amplu anunţ de angajare, în limba engleză. Sunt câteva sute de posturi de şoferi de taxi în UK. Angajare cu contract, şcolarizare, se asigură cazarea şi masa în prima lună iar angajatorul e cel care plăteşte comisionul intermediarului. Se cer cazierul fiscal, cazierul auto, copii după actele de studii... Interviurile se vor ţine în câteva oraşe mari din România, la datele prestabilite... Un anunţ de angajare în toată regula!

Înfrigurat, trist şi debusolat, Mihai vede în acel anunţ scăparea. Ieşirea din impas. Are 18 ani vechime în meseria de şofer de taxi! Şi cunoaşte bine limba engleză! A mai condus "maşini dreptace pe stânga", fără incidente în trafic! Are deci şanse mari să fie selectat! Decide să se întoarcă în România şi să se ducă la interviu.

Gratis, numai pentru tine!

Intermediarul (cel care face preselecţia şi se ocupă de angajări) este un britanic de vreo 50 de ani. Îl vom numi mr. Xmas. Ca orice britanic care se respectă, se cazează - şi susţine interviurile - într-un mare hotel din Bucureşti. Şi iată cum, în camera nu prea generoasă, la data şi ora notate în anunţul de angajare, Mihai şi alţi 5-6 bărbaţi dornici să trăiască "visul european" ascultă monologul lui mr. Xmas. Acel monolog a fost cam aşa...

"În UK, licenţa de taxi se dă de către primărie; ceea ce înseamnă că şoferul de taxi nu are voie să profeseze decât în oraşul în care a

obţinut licenţa."

"Uraa - îşi spune Mihai -, am scăpat de Pelicanii de Ilfov!"

"Examinarea pentru licenţă se ţine la primărie; este un test relativ uşor, dar care trebuie dat în fiecare an."

"Nu-i greu - îşi spune Mihai -, de vreme ce o să conduc acolo cel puţin 40 de ore pe săptămână, o să învăţ ce-i de învăţat şi..."

"Licenţa se acordă persoanei, nu maşinii; deci, după ce vă luaţi licenţa, lucraţi câteva luni pentru compania de taxi care v-a angajat. Şi apoi, dacă v-aţi obişnuit cu oraşul şi aveţi curaj, puteţi să vă luaţi maşina voastră şi să faceţi taxi pentru voi - fără să mai trebuiască să plătiţi companiei pentru închirierea maşinii."

În acest punct, Mihai e uşor bulversat - mr. Xmas tocmai se apucase să-i înveţe cum să-l fenteze pe angajator...

"Eu îmi primesc comisionul de la firma de taxi în momentul în care semnaţi voi contractul; este în interesul meu să vă dau cât mai multe amănunte şi să vă pregătesc cât mai bine, ca să fiţi angajaţi. În plus, îmi permit să vă învăţ cum şi ce puteţi face ca să vă fie şi mai bine în UK şi să câştigaţi bine, să nu daţi grosul banilor la patron."

Cuvintele britanicului par logice. El şi-a încasat comisionul în momentul angajării, aşa că...

"Tot ce trebuie să faceţi este să treceţi testul cu primăria, pentru licenţă. Testul constă în două etape: una teoretică, în care trebuie să spuneţi cum se ajunge din punctul A în punctul B pe cea mai convenabilă rută pentru client, şi una practică - şofatul în oraş."

"Aici e o problemă - nu cunosc oraşul..."

"La proba teoretică o să indicaţi pe hartă traseul."

"Aa, minunat! Pe hartă e simplu! Trebuie doar să învăţ adresele!"

"La proba practică, reprezentanţii primăriei se urcă cu voi în maşină şi vă spun o adresă; iar voi trebuie să-i duceţi la adresă."

"Asta se poate face, dacă învăţ adresele. Iar în practică e floare la ureche - pun adresa pe GPS şi..."

"Aveţi aici materialul de studiu: lista cu obiectivele şi adresele lor. Şi o hartă A0 a oraşului."

Mihai se uită deja cu jind la teancul de hârtii!

"În prima lună, firma de taxi vă asigură cazarea, mâncarea şi ce vă mai trebuie; urmând ca, după angajare, să returnaţi banii."

"E normal să fie aşa, e o chestie de bun-simţ - că doar n-or să mă ţină pe gratis!"

"Or să vă dea ei uniforme (Uniform will be provided). Or să plătească ei taxele la primărie, pentru licenţiere. Iar voi o să returnaţi banii, în tranşe mici, după ce începeţi munca."

"E normal aşa, e firesc, e convenabil..."

"Singura condiţie absolut obligatorie este să aveţi caziere curate. Cazierul judiciar trebuie să fie impecabil, iar în cazierul auto să nu aveţi sancţiuni din motiv de alcool. O parcare, o centură - astea sunt nimicuri, nu le ia nimeni în considerare."

Mihai e în al nouălea cer deja - că nu bea!

"Deci, dacă doriţi, veniţi să vă alegeţi un oraş."

Mihai se uită ciudat la cei doi bărbaţi care părăsesc camera... şi se duce să-şi aleagă un oraş. După calculele lui, i-ar trebui unul mărişor - nici uriaş, să nu-l poată învăţa, nici mititel cât să aibă trei clienţi toată ziua. Aşa că îşi alege Wolverhampton. 60.000 de locuitori. În acele momente, Mihai simţea că poate muta munţii singur-singurel şi cu mâinile goale...

Discuţia cu mr. Xmas continuă. Se ajunge la cifre. La venituri şi cheltuieli şi taxe. E o discuţie degajată, plăcută, iar mr. Xmas răspunde cu sinceritate inclusiv la întrebările (oarecum) neplăcute, care scot în evidenţă dezavantajele jobului. Dar Mihai e hotărât măcar să încerce! Ce altceva poate face? În Bucureşti, taximetria e "moartă" în lunile de vară! El a pierdut deja o lună jumate dârdâind fără de folos prin Germania! După spusele lui mr. Xmas, plecarea în Marea Britanie este în maximum o lună. Aşa că, la finalul interviului, Mihai şi mr. Xmas îşi strâng mâinile, fac schimb de adrese de email şi numere de telefon şi sunt ferm convinşi că vor fi amândoi fericiţi - Mihai va fi un taximetrist britanic fericit, iar mr. Xmas va bifa încă o încasare în extrasul de cont.

XXX

Mihai ajunge acasă, întinde harta A0 pe covor şi scoate lista cu obiective. Nu sunt multe - şase pagini jumate, seci ca nişte bancuri cu britanici seci. "Red Lion Pub - Bilston Road". "Great Western Pub - Corn Hill". "Albion Pub - Lichfield Rd". "Rock Hotel - Old Hill". "Wulfrun Hotel - Pipers Road". Şi tot aşa. În ordinea alfabetică a numelui obiectivului. Şase pagini jumate scrise mărunt... care strivesc toate speranţele lui Mihai...

Vine însă soţia lui de la serviciu... îi citeşte disperarea în privire... şi înţelege că trebuie să-l ajute cumva. Studiază amândoi problema şi descoperă, pentru început, că harta este... inexactă. Căci nu poate încăpea tot oraşul Galaţi (de exemplu) pe un A0! Unele străzi sunt prea mici ca să fie reprezentate! Aşa că ea porneşte calculatorul... îi mulţumeşte lui Google Street Map şi începe să printeze oraşul Wolverhampton pe bucăţi. Mici. Şi apoi decupează bucăţile şi le lipeşte. Şi, după o zi şi-o noapte de muncă susţinută-n doi, Mihai obţine harta de cca 3 m lăţime şi 2 m înălţime a oraşului Wolverhampton. Pe care-o lipeşte pe perete.

Acum Mihai are toate străzile. Dar lista obiectivelor este în ordine alfabetică - şi nu are nici o altă indicaţie "de poziţionare". Unde-o fi Lichfield Street? În dreapta? În stânga? În centru? Harta are 3 metri lăţime şi 2 metri înălţime! Unde - şi mai ales cum - să găsească el strada aia? Şi cât i-ar lua să găsească toate cele şase pagini jumate de străzi şi obiective? Soţia lui îi vede din nou disperarea în privire... şi-şi aprinde o ţigară. Şi se aşează la calculator şi începe să introducă într-un tabel nou fiecare obiectiv şi fiecare stradă, căutându-le pe internet şi notând şi ZONA în care se află. Adică "sectorul". Ca o parantează - pe harta lui Mihai sunt 16 zone...

Şi cum Mihai are un copil "de ciclu primar", acţiunea culminează cu colorarea hărţii cu creioane colorate. Şi marcarea străzilor principale cu markere.

Acum, materialul de studiu este complet. Soţia răsuflă uşurată, căci speranţa licăreşte din nou în ochii lui Mihai...

XXX

Primele două săptămâni au trecut ca vântul şi ca gândul. În fiecare zi,

Mihai învaţă străzi şi obiective. E greu. E o informaţie nouă, pe care trebuie să o memoreze fără nici un alt punct de reper, fără sprijin vizual... Trebuie s-o memoreze şi gata!

Într-o zi, Mihai primeşte un email de la mr. Xmas. Angajatorul este o firmă de taxi care operează în mai multe oraşe - şi se pare că are, brusc, mare nevoie de şoferi în oraşul Stafford. Deci, mr. Xmas îi trimite lui Mihai, ataşate, noua hartă şi noua listă cu obiective. Aranjate tot alfabetic.

Şi din nou soţia lui Mihai îi citeşte disperarea în privire... şi printează şi decupează şi lipeşte o altă hartă, pe care o colorează şi pe care o laudă - pentru că e un oraş mai mic, lista de obiective are doar două pagini jumate... Şi-apoi Mihai se pune din nou pe învăţat.

XXX

Trece încă o săptămână - una pe care Mihai o petrece între agonie şi extaz. Căci Stafford îi este la fel de străin ca şi Wolverhampton, dar cazierul judiciar e impecabil iar în cazierul auto pe ultimii cinci ani are doar două contravenţii - o parcare neregulamentară şi o centură de siguranţă. Şi trebuie "să dea gaură-n bugetul familiei", pentru că ambele documente trebuie traduse şi legalizate. Dar tânărul nostru strânge din dinţi... şi învaţă... şi învaţă...

Printr-o cunoştinţă a unei cunoştinţe a unui bun prieten, Mihai obţine numărul de telefon al unui domn (55 de ani), român, care este taximetrist în Londra. Deşi ştie că a-i telefona echivalează cu o altă gaură în buget, Mihai formează totuşi numărul. Şi vorbeşte 45 de minute cu respectivul, care cu amabilitate îi răspunde pe larg la toate întrebările. Da, testarea cu primăria este infernală. Da, nu se poate "fenta" - şi nici "copia", sau "sufla". Trebuie să ştii. Iar veniturile nu sunt totuşi chiar atât de mari cum le descrisese mr. Xmas. Un taximetrist trăieşte bine în Londra; dar, ca să trimită bani familiei, trebuie să facă sacrificii măricele! Licărul din ochii lui Mihai începe din nou să se stingă...

Şi totuşi, trebuie să facă ceva! Trebuie să se angajeze! El vrea să se angajeze! Vrea să muncească! În România, în Marea Britanie - nu contează!

Trebuie să-şi ajute financiar familia! Aşa că Mihai strânge din dinţi şi decide să fie optimist. Visul britanic va învinge, pentru că el învaţă... şi învaţă...

XXX

Mai trece o săptămână. Brusc, mr. Xmas îşi face din nou simţită existenţa, tot printr-un email. Firma de taxi îl anunţase că e mult mai uşor de trecut testul cu primăria din Wolverhampton. Mihai se uită lung în ecran... Reciteşte... Începe să râdă - un râs nervos...

În acest punct al acţiunii, în mintea lui Mihai se petrece declicul. Reciteşte toată corespondenţa cu mr. Xmas, observă că în primul email nu a fost singurul destinatar al mesajului britanicului şi pune din nou mâna pe telefon. Şi-l sună pe unul dintre candidaţii care-şi alesese tot oraşul Wolverhampton. Află că respectivului i se schimbase oraşul de trei ori deja, îi expiraseră documentele şi trebuise să le refacă - originale plus copii legalizate... Aşa că el renunţase - şi mai că nu spune răspicat că toată afacerea "taxi în UK" i se pare o mare bătaie de joc!

Mihai nu ştie ce să mai creadă. Adică nu poate să creadă că e posibil ca jobul să fie o farsă! La urma urmei, de ce-ar fi vrut mr. Xmas să facă mişto de nişte bătuţi de soartă din România? Doar aşa, ca să aibă ce povesti, la o bere cu tovarăşii lui britanici? Nu prea ştie ce să facă - dacă să continue să înveţe, sau... Nici soţia lui nu e mai lămurită. Şi cum toată tevatura l-a ameţit îngrozitor, Mihai a luat o pilulă de migrenă şi s-a culcat.

"Aterizarea"

Noaptea e un sfetnic bun - aşa se spune. A doua zi, după plecarea soţiei la serviciu, Mihai se aşează la calculator şi îl caută pe mr. Xmas pe Google. Spre marea lui surprindere - sau poate nu! - găseşte foarte multe informaţii despre el!

Mr. Xmas nu e "intermediar de taximetrişti" de doar 2-3 luni; are o

amplă vechime în domeniu, de ordinul anilor. A avut inclusiv o "şcoală de taxi" în Praga, iar afacerea lui este una prosperă. Mr. Xmas a prosperat chiar şi atunci când unchiul lui, proprietar de firmă de taxi în Marea Britanie, a avut probleme cu legea. Mr. Xmas este un afacerist abil, căci ceea ce face el e perfect legal - intermediază forţă de muncă. Adică sclavi.

Proprietarii de firme de taxi din UK angajează expaţi pe bază de contract. Le cumpără bilet de avion low-cost, pe care-l "declară" la valoare de business class, după care le asigură acelor oameni cazarea în nişte "mansion" - case părăginite la marginea lanului de porumb irigat - care sunt proprietatea lor, în care îndeasă cât mai mulţi sclavi şi pentru care "taxează" o chirie consistentă. Scot astfel banii din firmele de taxi şi îi bagă în propriile buzunare. Apoi, 90% din candidaţii care ajung la comisia primăriei pică testul; iar firma de taxi le asigură o altă şcolarizare - una foarte scumpă, desigur!

Mr. Xmas nu a adus niciodată vorba despre aceste aspecte. Şi nici nu a menţionat faptul că, după picarea testului, primăria impune un anumit termen până la următorul test! Nu a menţionat nici faptul că eliberarea licenţei de taxi, după trecerea testului, durează 30 de zile! Întrebare: ce posibilitate credeţi că are un român, prins în chingile unei caracatiţe atât de bine organizate, să-şi obţină dreptatea? Să demaşte escrocheria a cărei victimă este?

Căutând cât mai multe informaţii, Mihai a găsit trei forumuri care "au scăpat" necenzurate/neşterse/neblocate. Din ele a aflat păţania unui alt tânăr plin de speranţă şi ambiţie, care în doar o săptămână s-a trezit dator 1.300 de lire - şi care a avut noroc cu prietenii din Marea Britanie, care "l-au salvat". Căutând în continuare informaţii, Mihai a descoperit că mr. Xmas are pe Facebook o grămadă de prieteni români care nu-l înjură! E bulversant! Deci există totuşi oameni care sunt dispuşi să treacă prin iad, sperând ca la capătul calvarului să găsească acea bulă de oxigen care-i salvează...

Iată mai jos "postarea" cu pricina, datând din 2011.

"...haideţi că vă dau eu un reply la ceea ce aţi scris aici şi puteţi să mă luaţi în seamă pt. că sunt "cald"... eu am plecat acum 2 săpt. prin firma de intermediere a lui XXXXX XXXXX, nu am fost la Praga ci am dat un assessment în Bucureşti pt. zona Marlborough,

Wiltshire... am luat acel assessment şi am fost contactat de XXXXX cam în 2 săptămâni pt. a pleca la locul cu pricina... patronul de acolo pe nume XXXXX XXXX, un puşti cu comportament de vedetă, mi-a plătit biletul de avion la un low-cost cu un preţ de business class (Bucureşti-Luton 265 lire), biletul de autobuz până în Swindon, bineînţeles bani pe care trebuia să îi dau treptat înapoi... acolo m-a cazat într-o casă din mijlocul lui no man's land fffff mizerabilă, nu am cum să vă descriu, trebuie să o vedeţi cu propriii ochi, plină de insecte, gândaci, noroi, băile ceva de genul toalete publice în Bacău, fără încălzire deloc şi cu un preţ de... atenţie... 250 lire/lună fără billuri... îţi era pur şi simplu scârbă să mănânci şi de făcut curat nu putea fi vorba pt. că era un mansion f. mare şi f. veki cu o proprietăreasă "ruptă" de beată continuu şi nişte chiriaşi... ce poate strânge mai rău naţia engleză... în fine, după ce m-a trântit acolo şi m-a lăsat am hotărât să încerc măcar să obţin licenţa, mi-a înkiriat o maşină tot pe banii mei, adik urma să îi înapoiez, chipurile ca să exersez... în fine, ajunsesem deja să-i fiu dator vreo 1.200 lire în 10 zile inclusiv comisionul de 500 lire al lui XXXXX... driving assessment-ul l-am picat pt. că respectiva instructoare mi-a spus că trebuie să mai fac nişte ore cu ea şi alea urmând să fie akitate tot din banii mei ulterior, deci cred că aş fi ajuns să am o datorie de vreo 2.000 lire către patron... astea în condiţiile în care unul din ceilalţi doi români care deja lucrau pt. XXXXX XXXX ăsta făcuse în 11 zile banii lui 40 lire!!!... restul motorina, kiria la maşină ş.a.m.d... şansa mea a fost că aveam 1.000 lire în buzunar şi prieteni în UK care au venit imediat cu o maşină şi m-au luat de acolo, dar dak aş fi fost în situaţia celorlalţi, adik să nu am bani în buzunar şi nici vreun ajutor pt. că de acolo de unde era cazarea respectivă, adik în mijlocul lanurilor de porumb şi până la cea mai apropiată staţie de autobuz erau vreo 4 mile, greu de făcut cu un bagaj voluminos şi fără bani de întors acasă... şi te trezeşti că trebuie să sclavageşti şi să-i faci treaba unui englez care asigură continuitatea mentalităţii seculare a imperiului britanic, adik asuprirea altor naţii şi a sclavagismului, în

formă modernă... ceea ce am scris aici este pt. toţi românii care vor să facă acest pas, nu vă lăsaţi încântaţi de faptul că vă plăteşte iniţial cheltuielile, ăsta e de fapt scam-ul, decoy-ul...

PS: aviz celor de pe forum, nu vă daţi interesanţi faţă de mine cu sfaturi despre UK, am stat în trecut aproape 3 ani în UK, şi în Londra şi în Glasgow şi aveam o părere extrem de bună despre UK şi despre poporul britanic în general, părere ce mi-a fost serios zdruncinată în urma experienţei de taxi driver... Vă mulţumesc pt. atenţie şi vă doresc tot binele din lume!"

Odiseea taximetriei în Marea Britanie pare o povestioară funny, dar ca durată e destul de lungă - de la începutul lunii iunie până la începutul lunii august. Mihai are 18 ani vechime ca taximetrist; mr. Xmas l-a plăcut mult - i-a "prefigurat" un "viitor luminos" pe piaţa muncii din Marea Britanie şi a insistat mult ca Mihai să accepte jobul. Tocmai de-asta, la un moment dat a intrat în joc şi "o dră" de la "firma de taxi", care l-a sunat pe Mihai de câteva ori, să-l felicite că a fost selecţionat şi să-l asigure că în august este aşteptat la noul lui loc de muncă. Această dră i-a trimis lui Mihai tot ceea ce i-a cerut el - informaţii, explicaţii, răspunsuri la întrebări, chiar şi un draft de contract cu firma de taxi...

Din fericire pentru Mihai, soţia lui şi familia lor, el renunţase deja la "visul UK". Şi aşa, cu mintea limpede, a observat repede neconcordanţele între ceea ce i se spunea/transmitea şi ceea ce apărea scris în hârtiile cu forţă legală:

- uniforma aceea "gratis" de la interviu era, în contract, contra cost.

- cazarea era "într-o casă drăguţă" (*cosy mansion*, pentru cunoscători), "mai la periferie" (*in the countryside*, pentru cunoscători) iar Mihai urma să se întâlnească la aeroport cu alte trei persoane care trebuiau să fie cazate acolo. Sună... asemănător cu postarea din 2011?

- în contract se stipula limpede că în maximum 10 zile tânărul aspirant devine taximetrist, în timp ce pe site-ul primăriei termenul este scris negru pe alb: 30 de zile.

Tot acum, o scenă petrecută la interviul cu mr. Xmas a devenit mai

mult decât limpede pentru Mihai. Britanicul le spusese atunci aspiranţilor că un grup de proaspăt angajaţi va pleca în Marea Britanie chiar a doua zi, iar din păcate doi tineri au renunţat la acea oportunitate. Aşa că are libere două locuri la cursa Otopeni-Londra, "mâine seară". Doi tineri din sală s-au repezit să anunţe că au toate actele necesare, caziere şi traduceri, şi sunt gata să plece. Şi-au plecat... ar spune cei care nu ştiu cum se câştigă la alba-neagra, la loz-în-plic, la...

Şi o informaţie nouă, "bonus". La unul din apelurile telefonice ale drei de la firma de taxi, Mihai a refuzat să răspundă numărului de UK - iar în 5 minute dra a revenit, de pe un număr de... România!

Totul semăna foarte, foarte bine cu postările de pe forumuri - semn că schema din 2011 funcţionează foarte bine şi în 2015... Aşa că, la ultima lor convorbire telefonică, Mihai i-a transmis drei că a renunţat la post.

După acea ultimă convorbire telefonică, dra a revenit şi a întrebat dacă nu cumva Mihai s-a răzgândit. Această convorbire telefonică a purtat-o cu soţia lui Mihai. Şi apoi dra de la compania de taxi n-a mai sunat...

Iar dacă sunt persoane care cred totuşi că Mihai s-a înşelat şi "a fost un fraier", adaug un singur amănunt. Dra de la firma de taxi îi rezervase lui Mihai un bilet de avion, la o companie low-cost, cu suma de 150 de lire. Pentru care nu i-a transmis nici un document justificativ, ci doar informaţia în sine: "ţi-am făcut rezervare la XXXXair, biletul costă 150 de lire". La 24 de ore după acest eveniment, Mihai a verificat pe site-ul companiei de transport - iar biletul la acea cursă comercială costa 85 de lire.

Şi cam atât.

Iată, deci, de ce am ales să-l numesc pe simpaticul britanic "mr. Xmas". Deşi purta un costum bun şi se comporta foarte "office", juca în realitate rolul lui Moş Crăciun - cel care aduce copiilor cadouri gratis, numai pentru ei...

Lista de opţiuni

Iată-l pe Mihai revenit în punctul zero - fără job, fără perspective...

În acel moment, tânărul nostru a tras o linie. A decis că nu se va întoarce la taximetrie. A decis că se va angaja. Dar, unde să se angajeze? Ce opţiuni avea el la începutul lui iulie 2015?

"Deci sunt un tânăr de 36 de ani în căutarea unui loc de muncă... Cam bătrân! Puşti de 20 de primăveri nu-şi găsesc nimic - darămite eu, coşcogea omu' care păşeşte cu încredere spre 40! Am calificare de muncitor şi vechime de şofer - dar n-aş mai vrea să fiu şofer. Altceva n-am făcut, în ultimii 18 ani din viaţă. Ce alt loc de muncă îmi pot găsi?"

O variantă pentru Mihai era să se facă **bodyguard**. Dar, ca să devii bodyguard, trebuie să faci nişte cursuri de bodyguard. În orice caz, ai nevoie de "patalama" - calificare în domeniul "pază şi protecţie". Cursul durează 3 luni şi costă cam 300 de lei - cca 70 de euro. Sunt firme care angajează agenţi neinstruiţi şi le asigură şcolarizarea - dar remunerează destul de prost...

În general, "paza şi protecţia" e o muncă plătită destul de ieftin. La un program "24 cu 24", salariul este de 900 lei - cca 200 euro - plus bonuri de masă. Iar în cazul lui Mihai exista riscul să fie "observat" şi "trimis în linia-ntâi" - la bătaie. Căci ar fi fost printre cei câţiva netrecuţi de 55 de ani (care e media de vârstă a bodyguarzilor de pe la şcoli, grădiniţe şi farmacii), aşa că ar fi fost imediat băgat "la intervenţie". Şi, vorba aia - merită să sfârşeşti la Urgenţă, înjunghiat şi ameninţat bine, pentru un pic peste 200 de euro?

O altă variantă pentru Mihai era... cea de **şofer**, desigur! Variantă tot aşa, problematică. Şofer "pe cont propriu" egal "foamea-n casă". Şofer la patron... Păi mai există postul de şofer la patron? Nu şi pentru cei care nu cunosc un patron care să-i angajeze pe schema "pile-cunoştinţe-relaţii"! Şi

tot în jur de 200 de euro e salariul. Apoi, există şi şoferii "cu distribuţia", şoferii "cu aprovizionarea", şoferii "cu ziua"... În general, a fi şofer echivalează cu "PCR pe bani puţini".

O variantă viabilă este cea de **curier**. Dar atât - după 18 ani petrecuţi la volan, Mihai nu vrea să afle în ce constau tratamentele pentru bolile profesionale ale şoferilor.

O altă variantă pentru tânărul nostru este cea de **antrenor de fitness**. Mihai a cochetat cu domeniul şi chiar i-ar place mult să fie antrenor de fitness - sau măcar îngrijitor de sală de fitness! Sigur, cursurile de antrenor durează cam 3 luni şi costă 400 de euro, iar salariul este un pic peste 200 de euro. Şi mai există şi responsabilitatea asupra vieţilor nebunilor care vor să arate “dinamită” la 70 - aşa că Mihai spune "pas"...

Urmărind în continuare anunţurile de mică publicitate, Mihai a trecut repede peste “videochat” - că nu e genul - şi a înţeles că o altă slujbă viabilă pentru el ar fi cea de **crupier/angajat la cazino**. Dar cursurile... Atestatele... de la 300 de euro-n sus. Bucata. Nici o şansă deci...

Nota autoarei

Apropo! Oare mai angajează cineva **mecanici montatori motoare termice**? Mihai are o diplomă de calificare în domeniul ăsta. Şi s-a tot uitat pe site-urile cu anunţuri, dar n-a văzut nici un job intitulat “Angajăm mecanici montatori motoare termice”... Să fie el “supracalificat”? Oare ar fi trebuit să se oprească la... “strungar”? Parcă-parcă văzuse două-trei posturi de strungari...

În ultimă instanţă, Mihai e dispus să se facă **lucrător comercial**. Deşi a aranja marfă în raft 8-10 ore nu e visul lui de job, ar face-o şi pe-asta. Şi s-ar face şi **muncitor necalificat** pe şantierele patriei! Într-o zi călduroasă de vară, Mihai a plimbat cu taxiul un tânăr până-n 30, muncitor pe şantier, care i-a spus că el lucrează “pă picamăr” şi câştigă 150 de lei pe zi (cam 35 de euro). Muncă grea, dar remunerată corespunzător! Mihai s-ar înhăma şi “la

picamăr", şi la roabă, şi la lopată - doar să găsească un diriginte de şantier îndeajuns de nebun ca să-l angajeze pe necalificatul cu zero vechime în munca pe şantier...

2. Curierul ghinionist

Mihai şi-a aprins o ţigară şi s-a aşezat la calculator. Şi şi-a făcut un CV foarte sincer, foarte frumos, pe E-jobs. Pe care l-a trimis în special la firmele de curierat. A scris, cinstit şi corect, că el e taximetrist. Şi că, la urma urmei, n-are el o meserie aşa de... specială - că mai toţi tinerii din ziua de azi au carnet şi ştiu să apese pe pedale -, dar el are unele aptitudini care-l recomandă pentru jobul de curier:

- cunoaşte Bucureştiul mai bine decât orice alt bucureştean ne-taximetrist;
- şofează bine, dat fiind că în ultimii 18 ani a "exersat" zilnic câte opt ore, şi pe maşina altuia dar şi pe maşina lui (adică "cu simţ de răspundere" faţă de integritatea obiectului cu care-şi câştigă existenţa);
- cazierul auto arată că, deşi a avut o meserie "ingrată" şi "hulită" de toată lumea, în ultimii cinci ani de şofat zilnic câte opt ore, el a avut doar două abateri de la Codul rutier: o parcare neregulamentară şi o centură de siguranţă nepusă.

În acest punct al existenţei lui, soarta i-a jucat o festă tânărului nostru Mihai. Ştiu, o să râdeţi - dar exact atunci când dl. X de la firma de curierat i-a comunicat lui Mihai că îl aşteaptă "în cursul săptămânii viitoare" pentru angajare, Mihai avea... varicelă! (A adus-o copilul lui, după ce a luat-o de la

şcoală, de la unul dintre colegii lui, care a venit contagios la cursuri. În acelaşi timp cu Mihai, s-a îmbolnăvit şi soţia lui, care a dus-o şi la serviciu... Dar asta e altă istorie, subiect pentru altă carte.)

Mihai a simţit că pică cerul pe el - era plin de bube, era contagios, iar "în cursul săptămânii viitoare" însemna de fapt "luni la prima oră"...

Oricum, Mihai i-a scris într-un târziu dlui X. I-a explicat situaţia nefericită în care se află, i-a spus că varicela este o boală cu bube - adică "neplăcută privirii" -, că bubele i s-au uscat şi nu mai este contagios, dar corpul îi este în continuare acoperit cu coji. Chestie neplăcută vederii clienţilor, în luna august. Şi l-a asigurat că, în secunda în care i s-a uscat şi ultima cojiţă, el e mai mult decât nerăbdător să vină la muncă, să primească maşina şi coletele şi lista cu adrese - şi să se-apuce de treabă.

Dl. X nu i-a răspuns lui Mihai. Păcat... pentru dl X.

Nota autoarei

Ca o mică paranteză, în acest punct al cărţii voi relata o istorioară povestită de soţia lui Mihai.

Colegii soţiei lui Mihai decid să comande "ceva cald de mâncare". Sună la un restaurant foarte cunoscut, comandă, dau adresa... După mai bine de jumătate de oră, decid să-şi răspundă la întrebarea "unde-o fi mâncarea noastră". Şi sună la restaurant, care le dă numărul tânărului de la livrări. Pe care îl sună şi care le spune că el e la adresă, sună şi nu-i răspunde nimeni! Era, bineînţeles, la altă adresă, în alt punct al oraşului, cu mâncarea care începuse deja să se răcească...

Mâncarea a ajuns, într-un târziu, la destinaţie - cu taxiul, din câte a menţionat tânărul de la livrări. Dar soţia lui Mihai a mărturisit că, ori de câte ori îşi aude colegii comandând "ceva cald de mâncare", are o strângere de inimă. Căci Mihai a depus multe CV-uri pentru tema "angajăm curier"; şi a depus şi pentru tema "angajăm livrator". Undeva în sufletul ei, soţia lui Mihai speră ca dl. X să lucreze la o altă firmă acum - şi aibă angajaţi de-ăia... de care-i "urează" ea!

3. Cu ţambalul la Mall

Mihai are în fiecare zi "program de depus CV-uri". Are setate câteva alerte pe mail, se mai uită pe "Anunţul telefonic", mai cumpără "România Liberă"...

Într-o zi, îi sare în ochi un anunţ. Nu-l vom reda aici din motive de... "confidenţialitate". Dar, în mare, era vorba despre "lucrător comercial" şi "Movieplex". Evident, Mihai se întreabă care-ar putea fi rolul lucrătorului comercial în "sanctuarul filmelor" şi socoteşte că fie va vinde bilete, fie va supraveghea sala, fie va face mult popcorn. Nici una dintre aceste activităţi nu i se pare nepotrivită pentru el, aşa că trimite CV la email. Şi este invitat la interviu.

Aşa cum îi şade bine oricărui tânăr dornic să se angajeze, Mihai se ferchezuieşte. Mai greu, mai cu atenţie, că tocmai "ieşise din varicelă" iar lama aparatului de bărbierit nu reacţionează bine pe pielea chinuită de bube şi coji. Are grijă să respecte dress-code-ul adecvat unui interviu la mall...

... Şi ajunge la locaţie. Urcă la Movieplex. Întreabă de dna cu anunţul şi este îndrumat spre unica persoană care ocupă gemuleţul magazinului cu "ronţăială": o doamnă până-n 30 de ani.

"Bună ziua, am venit în legătură cu anunţul pentru lucrător comercial..." Mihai se prezintă, îşi prezintă calităţile, nu uită să specifice faptul că nu este pofticios (că doar va avea în gestiune nişte... tone de chipşi şi sucuri)... şi află ce presupune postul de "lucrător comercial la Movieplex".

Pe scurt, Movieplex ocupă practic un etaj întreg dintr-un mall. Pe-o

parte e open space, pe partea cealaltă sunt săli de cinema. Accesul între ele se face printr-un hol lung. Mihai trebuie să se plimbe pe holul Movieplex, cât e ziua de lungă, purtând atârnat de gât un suport mare, plin-ochi cu de toate - ronţăială şi sucuri. Salariul este de 1.000 de lei (cca 250 de euro). Programul este în două schimburi, acoperind intervalul 10 dimineaţa - 12 noaptea. Nu are voie să stea jos, cel puţin nu în pauza dintre filme; trebuie să se plimbe non-stop cât e holul de lung şi să vândă cât mai mult.

Ca să fie imaginea cât mai clară şi explicaţiile cât mai limpezi, dna angajatoare i-a arătat lui Mihai doi viitori colegi - care deja acceptaseră să se plimbe cu ţambalul de gât prin Mall.

Acesta a fost un alt punct al vieţii în care Mihai a simţit cum "cedează nervos". În doar o clipă, Mihai s-a vizualizat cu ţambalul la gât, integrat într-un film mut cu Charlie Chaplin. A început să râdă. Deci postul de lucrător comercial la Movieplex este, de fapt, un post de "plimbat ţambalul", în două schimburi, pentru un salariu de 250 de euro. Un tânăr şi-o tânără erau deja "la datorie"...

Nu, n-a putut să-şi tragă sufletul şi s-o întrebe pe dna angajatoare dacă îl angajează "din prima", sau îl ţine "în probe". N-a întrebat nici ce se întâmplă dacă "ţambalul" suferă bruscări - fie dă cineva peste "ansamblul om-ţambal", fie face cineva o mişcare greşită, fie vreun răuvoitor vrea să vadă efectul popcorn zburând prin aer. N-a putut s-o întrebe nici dacă-i dă o casă de marcat portabilă, ca nu cumva să-i confişte ANAF-ul ţambalul pe motiv că "nu dă bon". Din păcate, Mihai n-a putut s-o întrebe pe acea dnă nici dacă ea ar accepta să se angajeze în acele condiţii, pe acel salariu - adică să facă schimb, să lase pe unul dintre angajaţi la standul cu "ronţăială" şi să-şi pună ea ţambalul ăla de gât. Mihai s-a întors pe-un călcâi şi-a plecat acasă, râzând în hohote. Da, şi-a consumat o zi întreagă - dar măcar a consumat-o cu folos! S-a amuzat copios şi-a aflat şi el ce înseamnă "lucrător comercial la Movieplex".

4. Mega... Mega... Mega...

De când îşi caută serviciu, adică de când citeşte zilnic sute de anunţuri şi încearcă zilnic "să descifreze" adevărurile ascunse în spatele cuvintelor de prin ziare, Mihai a dezvoltat o adevărată "tehnică" de devoalare a adevăratelor joburi scoase la concurs. Şi totuşi, au fost anunţuri care l-au păcălit şi pe el!

Oare cine poate angaja un necalificat? Adică cine poate angaja muuulţi necalificaţi? Hypermarketurile, desigur! Acolo e loc pentru toată lumea! Şi e întotdeauna un afiş în geam, cu "angajăm personal". Iată cum Mihai şi-a printat CV-ul şi s-a dus să se angajeze la Mega...

Prima tentativă a fost la magazinul de lângă şcoala copilului. A intrat, a anunţat la casă că a venit "pentru angajare" şi a fost poftit "în spate". Unde a dat de o dnă de vreo 40 de ani, care a intrat "în forţă" în interviu.

"Cum vă numiţi?" "Aţi adus un CV?" "Unde locuiţi?" "Unde aţi mai lucrat?" şi alte câteva asemenea - întrebări normale la orice interviu. Anormală a fost locaţia - aţi spune că interviul se ţine într-un birou şi e confidenţial. La hypermarket, interviu se ţine în depozit, printre marfă - căci există un birou, dar e folosit în cu totul alte scopuri.

Mihai a răspuns la toate întrebările şi, plin de speranţă, a încercat să ilustreze limpede optimismul şi forţa de muncă de care dă dovadă... Degeaba - i s-a spus "o să vă sunăm noi". OK, s-a gândit el - e normal să fie aşa, mai sunt şi alţi candidaţi...

După câteva zile, Mihai a sunat la alt magazin Mega - căci, dacă nu ştiaţi, fiecare şef de magazin îşi organizează magazinul cum crede el de cuviinţă. La magazinele care funcţionează deja, angajările le fac şefii de magazine - şi deci la un anumit moment pot exista "pe piaţa muncii" 200 de anunţuri cu "angajăm personal la Mega" - plus anunţurile Mega-central, referitoare la magazinele care se vor deschide în curând...

Al doilea magazin, al doilea interviu, acelaşi "decor". Şi aceleaşi întrebări. "Cum vă numiţi?" "Aţi adus un CV?" "Unde locuiţi?" "Unde aţi mai lucrat?" Doar că ăsta era un magazin care urma să se deschidă - deci angajările se făceau "de la centru". Mihai a răspuns cu sinceritate la întrebări, gândindu-se că acum chiar are o şansă! Magazin nou - adică zeci de posturi libere! Şi-o găsi şi el locul pe-un post, nu?

"Ştiţi că principalul criteriu de angajare la noi este apropierea domiciliului de locul de muncă, da?" Nu, Mihai nu ştiuse că adresa din buletin este considerată "aptitudine". Dar criteriul ăsta îl avantaja, pentru că locuia la doar jumătate de staţie de viitorul magazin Mega!

Şi aşteaptă Mihai... aşteaptă... Până într-o zi, când primeşte un SMS. Mega Image îl anunţa că nu, nu corespunde cerinţelor pentru postul de lucrător comercial. Oare refuzul se referea la primul post, sau la al doilea? Mega Image n-a specificat, aşa că nu vom şti poate niciodată...

Cert este că Mihai a insistat. Lui i-a plăcut la Mega! A aflat că se deschide un alt magazin şi s-a grăbit să se ducă la interviu! Se aştepta, la o adică, să i se spună "Aţi mai depus un CV la noi şi aţi fost refuzat". Dar n-a fost cazul - interviul a decurs după acelaşi şablon. "Cum vă numiţi?" "Aţi adus un CV?" "Unde locuiţi?" "Unde aţi mai lucrat?" "O să vă sunăm noi." Şi tot aşa...

Una peste alta, se părea că Mega va fi primul angajator al lui Mihai. Nu de alta, dar acest lanţ de hypermarketuri deschide în fiecare săptămână un magazin sau chiar două - aşa că, în cele din urmă, cineva se va plictisi să se tot ciocnească de CV-ul lui Mihai. Şi-l va angaja, chiar şi doar ca să scape de corvoada de a-l întreba săptămânal "Cum vă numiţi?" "Aţi adus un CV?" "Unde locuiţi?" "Unde aţi mai lucrat?"...

Nota autoarei

După cel de-al treilea interviu la Mega, într-o seară, soţia lui Mihai i-a povestit acestuia că a plecat mai devreme de dimineaţă şi a văzut cum unul dintre tinerii angajaţi la magazinul Mega Image iese din scara blocului, face zece paşi în dreapta şi intră în magazinul în care lucrează. Pe ea, descoperirea a întristat-o. Cel mai apropiat magazin Mega care făcea angajări în acea perioadă era la cel puţin 100 de metri de blocul lor... Dar Mihai a zâmbit tainic. "Trebuie că el deţine recordul în materie de proximitate faţă de locul de muncă!" - şi-a spus el. Se părea că dezvoltase o adevărată fixaţie...

În orice caz, Mihai şi-a impus ca, săptămânal, să susţină cel puţin un interviu la Mega. Cine ştie - poate că, la un moment dat, criteriile de selecţie se vor schimba! Sau poate se va deschide un magazin şi la parterul blocului în care locuieşte el...

5. Legume-fructe... cu cazare!

De la un punct încolo, Mihai nu mai poate spune la ce anunţuri şi-a trimis CV-ul. Căci a trimis zeci... sute... mii... Cine le-a numărat?! El, nu! El a trimis foarte multe mail-uri, a depus foarte multe candidaturi... Inevitabil, printre aceste (foarte) multe candidaturi, s-au strecurat şi unele mai puţin... "inspirate".

Acum, după ce odiseea propriei angajări s-a terminat, Mihai zâmbeşte când îşi aminteşte peripeţiile verii fierbinţi din 2015. Îşi aminteşte foarte bine

şi anunţul pentru "lucrător comercial la Piaţa de Gros", şi telefonul pe care l-a primit din partea potenţialului angajator.

"Bună ziua!"
"Bună ziua..."
"Aţi trimis un CV pentru postul de lucrător comercial."
Ehei, câte CV-uri am trimis eu!
"Da..."
"Păi suntem de la firma XXX şi noi suntem la Piaţa de Gros."
"Da..."
"Deci este vorba despre lucrător comercial la legume-fructe."
"Da..."
"Vă dăm 6 milioane şi cazare."
Cum-cum-cum?
"Păi... ce-mi trebuie cazare?"
"Că aşa vă dăm!"
"%@!!%&#? cu cazarea ta!"
Nu, nu Mihai a fost cel care a întrerupt legătura telefonică...

6. Şoferul personal J-D

Să nu credeţi că găsirea unui loc de muncă este un efort... nominal. Nu. Toată familia extinsă participă din greu la găsirea unui loc de muncă! Astfel, următoarea "oportunitate" i-a ieşit lui Mihai în cale "pe linie paternă", dintr-un anunţ dintr-un ziar.

"Caut şofer personal" - cam atât scria la mica publicitate. Sigur, când

a citit aceste trei cuvinte, Mihai a zburat cu gândul la clasicul deja *executiv* care are aşa o viaţă plină de activităţi urgent-presante, că are mare nevoie de un şofer personal. Nu? Ce altceva poate să însemne "şofer personal", dacă nu un individ care să se afle în permanenţă la volanul unui autoturism şi să-l transporte pe *executiv* din punctul A în punctul B?

O să vedeţi că "şofer personal" poate avea şi alte înţelesuri...

"Bună ziua."
"Bună ziua."
"Pentru anunţul de şofer, dacă mai e de actualitate."
"Da."
"Daţi-mi şi mie unele detalii, cam ce-aţi dori..."
"Păi îmi trebuie un şofer, de joi până duminică. Ofer 6 milioane pe lună şi maşina acasă."

De data asta, Mihai a fost cel care a întrerupt legătura telefonică. Şi apoi familia lui extinsă a făcut un fel de şezătoare, în care toţi şi-au dat cu presupusul apropo de acel job.

- de ce "de joi până duminică? Ce făcea respectivul de luni până miercuri?

- de ce "cu maşina acasă"? Ce făcea respectivul de luni până miercuri fără maşină?

- chiar există români, mai mult sau mai puţin calificaţi, care să fie şoferi personali patru zile din şapte pentru 150 de euro? Nu de alta, dar 150 de euro nu-i o sumă din care să trăieşti o lună; aşa că e nevoie de un al doilea job. Există oare un job luni-miercuri, în completarea celui joi-duminică? Sau să luăm în considerare şi cele două zile libere absolut necesare oricărui om normal, şi să ne întrebăm dacă există "jobul de completare de luni-luni"?

- la urma urmei, despre ce era vorba în jobul ăsta?

Nota autoarei

După vreo trei săptămâni, soţia lui Mihai a ajuns la concluzia că soţul ei, tânărul "bine" tuns periuţă pe care-l confundau vecinele cu un caftangiu

categoria I-a, a ratat şansa vieţii lui - să fie şofer pentru o echipă de băieţi descurcăreţi, care l-ar fi plimbat săptămânal prin toată ţara. De joi până duminică - exact când merg lucrurile mai bine. Iar luni-miercuri i-ar fi asigurat şi porţia de adrenalină, şi lui dar şi ei. Căci peste ea ar fi intrat mascaţii la şase dimineaţa, de vreme ce în faţa blocului mamei ei era parcată maşina cu pricina...

Evident, adevărul nu-l vom şti niciodată.

7. Nemţii, tot nemţi

După cum spuneam, Mihai făcuse o adevărată pasiune pentru comerţ - şi comercianţi. Nu rata nici un Mega, indiferent de distanţa dintre domiciliu şi interviul ăla cu "Cum vă numiţi?" "Aţi adus un CV?" "Unde locuiţi?" "Unde aţi mai lucrat?" "O să vă sunăm noi." De la un punct încolo, s-a simţit curajos (cum se spune) şi a păşit către un alt nivel - cash&carry. Şi pentru că familia lui Mihai a vizionat cu multă plăcere "top 10 căzături cu motostivuitoarele" pe youtube, iată-l pe tânărul aspirant ţintind direct spre corectitudinea nemţească a dlui Ţiriac...

Anunţul nu se referea la lucrători comerciali, ci la bodyguarzi. Adică "agenţi de pază". Dar Mihai nici n-a clipit. Pe modelul "să mă văd eu înăuntru - şi după aia mă transfer", s-a prezentat la interviu.

Interviul s-a ţinut într-un office building. Apariţia lui a fost un şoc pentru tânăra recepţioneră. Părea foarte absorbită de ceva scris acolo, în hârtiile ei; iar când Mihai i-a spus că a venit pentru interviu, ea a ridicat privirea şi...

Ei bine, reacţia tinerei recepţionere l-a făcut pe Mihai să NU se grăbească spre cel de-al doilea interviu al zilei, programat (desigur!) la Mega. Tânăra a băgat capul între umeri, a lăsat urechile pe spate ca o pisică şocată, şi-a lăţit fruntea, a făcut ochii maari... Şi a sunat sus, să vină cineva să-l ia pe Mihai şi să-l ducă la interviu. Nici acum, Mihai nu înţelege de ce tânăra recepţioneră a reacţionat ca-n filmele cu karate, momentul în care uke şi nage stau faţă-n faţă...

Deci, Mihai a aşteptat jos, în recepţie, ca să coboare cineva şi să-l ducă sus, în birou. Unde i s-au expus atribuţiile de serviciu.

Programul de lucru era în două schimburi. Salariul era "confidenţial" în acel moment al interviului (dar s-a aflat, în timp, din povestirile celor care n-au mai vrut să lucreze pentru nemţi). Atribuţiile bodyguardului Mihai erau să stea la ieşirea din cash&carry şi "să confrunte bonul de casă cu cumpărăturile clientului". Adică să se holbeze în sacoşa omului. Lipsurile din gestiune urmau să le fie imputate, desigur, agenţilor de pază.

Nu, Mihai nu a acceptat jobul. Deşi există, cu siguranţă, cârcotaşi care vor spune că măcar era cash&carry, aşa că Mihai ar fi numărat baxuri - nu bucăţi. În caz de lipsuri în gestiune, Mihai ar fi plătit baxuri, nu bucăţi...

Nota autoarei

În acest punct al povestirii, nu mă pot abţine să nu vă împărtăşesc propria opinie, apropo de chestia asta cu... nemţii.

A doua zi după ce am scris capitolul 7, în presa online (mai exact pe www.capital.ro) apare un articol intitulat: **Propunerea lui ION ŢIRIAC: "Fiecare român SĂ RENUNŢE la 50 de euro din salariu"**

Redau mai jos articolul.

Omul de afaceri Ion Ţiriac a făcut o propunere surprinzătoare pe fondul crizei imigranţilor care vin în număr tot mai mare în Europa.

Ion Ţiriac spune că România are resursele necesare pentru a-i primi pe imigranţi şi propune ca fiecare român să renunţe la 50 de euro din salariu pentru refugiaţi.

"Acum încep să vină. În orice caz, nu e o decizie a Bruxelles-ului, a

doamnei Merkel, ci a românilor. Avem unde, putem! Din ăia 500 de euro salariu mediu, să ne tăiem 10% ca să primim cinci sute, o mie, o sută de mii, care e primul val. În cartea mea, o să vină un nou val de imigranţi de zece ori mai mare", a spus Ion Ţiriac la Realitatea TV.

De asemenea, omul de afaceri a menţionat că Romania trebuie să fie preocupată să-i aducă înapoi pe cetăţenii din diaspora.

"Hai să vedem cum ne rezolvăm noi problema imigranţilor noştri. Hai să vedem cum îi aducem înapoi. Pe toţi meşteşugarii buni care au plecat, toţi oamenii care muncesc de le iese sânge pe nas pentru 600-700 de euro. Să vedem cum găsim 4 miliarde să le dăm locuri de muncă", a precizat Ţiriac.

Buun! Asta a fost opinia lui Ion Ţiriac, da? OoooooK!

Domnu' Ţiriac! În hypermarketul unde lucrează Mihai acum apar, când şi când, nişte tineri care au lucrat pentru Metro Cash&Carry, frumosul lanţ de magazine... ştiţi dvs. care şi al cui. Tinerii ăştia îşi fac cruce şi spun că "eu vin de la 630 de lei salariu net". Domnu' Ţiriac, din ăia 630 de lei vrei dumneata să doneze salariaţii Metro Cash&Carry 50 de euro pentru imigranţi?

Ei, iată scrisă aici opinia mea proprie şi personală despre opinia dumitale proprie şi personală - şi ai putea chiar să mă dai în judecată pentru ea! Pe banu' meu, pe barba mea, HAI SIKTIR!

Şi continuă opinia mea aşa: dumneata nu-i aşa că-ţi permiţi să ridici nişte căsuţe simpatice pe domeniul de la Balc, să cazezi nişte imigranţi acolo? Sigur că îţi permiţi! Ar avea şi ce să pape, că mistreţi sunt! Ai da dovadă de omenie, oamenii te-ar iubi şi te-ar stima...

Cum se simte opinia altuia, apropo de ce-ai putea să faci dumneata cu banii tăi şi barba ta?

8. Vive la France!!!

Încet-încet, pe măsură ce timpul trecea iar "teancul" de CV-uri depuse creştea, Mihai a dezvoltat noi tehnici de atac. A descoperit că marile hypermarketuri pun anunţurile de angajare pe propriile site-uri. Şi s-a abonat practic la anunţurile astea!

Şi deci aşa a aflat Mihai de faptul că se va deschide în curând Carrefour Millenium. Adresa? "La bunică-ta, acolo" - adică, de la capătul unui tramvai vechi, angajatul mai avea de mers ceva drum per pedes. Pe undeva prin Chitila - partea dinspre periferie. Dar ce contează distanţele? După atâtea luni de "stat pe bară", pentru personajul nostru orice şansă contează!

Şi iată cum pleacă Mihai de-acasă cu două ore mai devreme, pe-o caniculă infernală... Şi schimbă mijloacele de transport în comun de parcă-ar fi test de anduranţă sau probă de ştafetă... gândindu-se că azi sigur va reuşi să se angajeze, că prea sunt multe obstacole de trecut între el şi Carrefour-ul ăla "de la bunică-ta de-acolo"...

"Bună ziua", "Bună ziua", "Pentru interviu..."

Urmează clasicele întrebări: **"Aveţi un CV?" "Unde-aţi mai lucrat?"** Dra se uită în CV şi are o reacţie "explozivă": **"Aa, staţi în Colentina! De ce n-aţi spus la telefon?!"**

N-avea rost, şi-a spus Mihai, să-i răspundă cu argumentul că locurile de muncă erau în Carrefour Millenium, nu? **"Haideţi să ne întâlnim mâine la ora 13 la Carrefour Colentina!"** Mihai dă aprobator din cap şi reia proba de ştafetă, prin căldura infernală, spre casă...

A doua zi, proaspăt şi mai central amplasat în intervalul de caniculă

decât ieri, Mihai se prezintă la Carrefour Colentina. Dra îl aşteaptă, îl preia, îl duce în birou... Îi cere diploma de bac; îi face o copie. I-o returnează şi îi spune că o să-l sune ea.

Mihai s-a întors acasă.

Şi-atât.

9 Un britanic printre nemţi

După fiecare interviu susţinut... şi, se pare, picat, Mihai s-a întrebat ce n-a funcţionat. De ce n-a fost selecţionat. S-a uitat lung în oglindă şi nu şi-a găsit cusur. La urma urmei, la câtă masă musculară plimba el pe la interviurile pentru "lucrător comercial", era evident că putea aranja rafturi şi 12

ore pe zi, nu doar 8! Deci, cusurul era nu în Mihai, ci în CV-ul lui Mihai...

Spuneam, la începutul cărţii, că personajul nostru şi-a făcut un CV sincer şi cinstit. Ei bine - acum, la nivelul 9 al întinderii propriilor nervi, Mihai a pornit calculatorul şi şi-a făcut un nou CV. Unul "mult îmbunătăţit".

Candidatul Mihai a renunţat la cei 18 ani vechime ca taximetrist şi a devenit comerciant policalificat. În străinătate. A lucrat şi prin Franţa, şi prin Germania... Piesa de rezistenţă sunt cei patru ani şi ceva lucraţi în Marea Britanie (ce coincidenţă - sau l-a afectat păţania cu mr. Xmas?), la un mare lanţ de magazine de retail. E ferm hotărât să susţină că nu a fost dat afară de-acolo, ci el a decis să se întoarcă în România, pentru reîntregirea familiei.

Cu acest nou CV, Mihai se prezintă la un nou interviu. La un lanţ de hypermarketuri nemţeşti.

De data aceasta, interviul a avut loc într-un birou. Cu un domn şi o doamnă. Startul a fost cel binecunoscut... până la prezentarea CV-ului. Moment când ambele perechi de ochi se umezesc...

Ea: **"Oh, aţi lucrat la XXXXX..."**

Mihai: **"Da, am lucrat şi la ei, patru ani şi ceva."**

El: **"Cam câţi locuitori are Liverpool?"** (oraşul menţionat în CV)

Mihai: **"Asta e lecţie de geografie? Sau vreţi să ştiţi aşa, pentru interesul dvs?"**

El nu dă o replică, Mihai răspunde: **"City are 500.000, iar metropolitan, mai puţin de 2 milioane."**

El se uită la ea. Ea aprobă şi începe să taie numele pe care şi le notase deja pe hârtia de pe birou.

Ea: **"Să ştiţi că la noi salariul începe de la 6 milioane, fără bonuri de masă."**

Mihai: **"Iar salariaţilor dvs, în fiecare dimineaţă, le serviţi un bol de ciorbă!"**

El, ea, uimiţi, tac. Mihai continuă: **"La banii ăştia, fără ciorbă, ar trebui să muncească două ore, nu mai mult..."**

Ea spune: **"Da, bun, să continuăm. Am înţeles că XXXXX** (firma la care a lucrat Mihai) **are nişte probleme în Marea Britanie."**

Mihai: **"Într-adevăr, au probleme, dar nu în Marea Britanie, ci în**

Europa de Est. În Marea Britanie, singura problemă este că au cumpărat brandul Metro."

Ea: **"Da, vă mulţumim, o să vă contactăm."**

Mihai s-a întors acasă, mulţumit că, în sfârşit, "a câştigat" şi el un interviu. În sensul că şi-a dominat angajatorii de la început până la sfârşit - şi le-a şi spus opinia lui apropo de nivelul de salarizare... şi alte câteva aspecte legate de locul de muncă oferit de ei.

Culmea este că acest lanţ de magazine chiar l-a sunat pe Mihai! Chiar au vrut să-l angajeze! Spre nenorocul lor, însă, nu s-au mişcat îndeajuns de repede. Atunci când au fost ei dispuşi să-l primească, să aşeze marfă pe rafturi pentru 600 de lei (plus, eventual, o chiflă şi două felii de salam în loc de bol de ciorbă), Mihai n-a mai fost disponibil. Pentru că, să dăm Cezarului ce-i al Cezarului! - după atâtea tentative, după atâta experienţă într-ale intervievării şi recrutării, nu putea să nu se ivească...

10 Victoria... PCR

Da, doamnelor şi domnilor! A reuşit! Mihai chiar s-a angajat! Cinstit şi corect şi legal şi cu carte de muncă...

După aceste trei luni de peripeţii, Mihai a tras o concluzie cu putere de lege: "Prietenul la nevoie se cunoaşte". Pilele, cunoştinţele şi relaţiile au tras sforile necesare, iar Mihai este acum salariat. A reuşit să se angajeze fără CV - doar cu diploma de bac şi formularul respectivei companii. Şi, bineînţeles, recomandarea unei cunoştinţe. Din câte a aflat el, discuţia a fost cam aşa:

Locaţia - în spatele magazinului, la o ţigară.
Personaje - angajata şi şefa de magazin.
Angajata: **Şefa, tu vrei să mai angajezi nişte oameni?**
Şefa: **Da; de ce?**
Angajata: **Că am şi eu un vecin care caută să se angajeze.**
Şefa: **Câţi ani are?**
Angajata: **Nu ştiu exact. E tânăr, oricum!**
Şefa: **Adu-l încoa!**
Iar angajarea a mers şnur...

Mihai n-a întâmpinat absolut nici o problemă - nici la angajare, nici la integrarea în colectiv. Dealtfel, după două luni de muncă "la patron", Mihai recunoaşte că îi place. Şi că nu s-ar întoarce nici mort la viaţa de "liber întreprinzător". Chiar dacă efortul fizic e mai mare iar beneficiul financiar mai mic - liniştea interioară şi siguranţa zilei de mâine sunt nepreţuite...

11 În încheiere

În ultimele 3 luni, Mihai a evoluat mult - şi a dezvoltat un adevărat "simţ al angajării". A devenit un fel de... detectiv. Caută "viciile ascunse" din fiecare anunţ de angajare; caută "viciile ascunse" din fiecare job... Priveşte cu alţi ochi jobul oamenilor din jurul lui. Chiar şi pe controlorii RATB a început să-i privească altfel! Şi pe bodyguarzii de la şcoală, şi pe dra care operează automatul pentru lapte din complexul comercial "de la prima"...

Aşa a descoperit Mihai că, de exemplu, în marile lanţuri cash&carry nu

se angajează decât... şateni şi blonzi. Este statistică. Dacă se face un control inopinant iar toţi angajaţii sunt scoşi în parcare şi aliniaţi după înălţime, nu va exista nici un cap brunet în parcarea aia.

O altă descoperire a lui Mihai este că, la nivel de hypermarket, cca 80% dintre angajaţi sunt... angajate. Restul de 20% trebuie să aşeze băuturi în rafturi şi să facă recepţia mărfii. Inevitabil, se pare că femeile sunt mai pricepute la lucrul cu publicul - deşi, acolo unde lucrează el, majoritatea persoanelor care îi solicită atenţia sau sfatul sunt... femei! Majoritatea clienţilor sunt femei! Statistica e ciudată uneori...

Mihai a mai descoperit ceva. Cu cât salariile sunt mai mici, cu atât mai unit este colectivul - şi la încălcat regulamentul intern, şi la rezolvat problemele de la locul de muncă. Cu cât şeful e mai "sus", cu atât mai rupt este de realitatea de sub el - şi ierarhică, şi practică. Cu cât şeful e mai mare, cu atât e mai "visător" şi "fabulează" mai cu spor - şi cu atât mai puţine lucruri ştie despre modul cum se desfăşoară practic, concret, lucrurile. În condiţiile astea, Mihai a început să înţeleagă de ce România merge aşa cum merge. Dacă şefa lui de raion are dificultăţi în a înţelege de ce albastrul nu e bleu, ce aşteptări poate avea el de la un prim-ministru! Nu-i aşa?

Nota autoarei

După cum strigă televizoarele noastre din toate puterile difuzoarelor lor, ţara noastră merge-n sus. Şomajul scade, încasările la buget cresc, suntem pe locurile fruntaşe în topurile UE. Şi poate că aşa şi este! Că, uite - Mihai s-a angajat...

Citez din ziarul Bursa din 28 octombrie 2015.

România, pe primul loc în UE la rata sărăciei relative

Articol scris de ANDREI MURGULEŢ

Ţara noastră a avut, anul trecut, cea mai mare rată a sărăciei relative din Uniunea Europeană (UE) - de 25,4%, potrivit datelor Eurostat din octombrie 2015. (...)

8,5 milioane de persoane din ţara noastră se află în risc de sărăcie sau excluziune socială. De asemenea, din cele 2,5 milioane de persoane expuse riscului de sărăcie, 2,2 milioane sunt deprivaţi material sever. Alte

487.000 de persoane sunt expuse riscului de sărăcie, deprivate material sever şi trăiesc în gospodării cu intensitatea muncii foarte scăzută.

Gheorghe Zaman, membru corespondent al Academiei Române, a precizat că, în perioada după aderarea României la Uniunea Europeană (2007-2014), rata sărăciei avea o medie de 22,7%, faţă de perioada de preaderare (2001-2006), când media a fost de 17,72%. "Pe mine mă sperie că în perioada de preaderare la Uniunea Europeană faţă de postaderare am avut indici economici mai buni", a comentat domnia sa.

Silvia Pisică, director general în cadrul INS, a remarcat că, anul trecut, în funcţie de numărul copiilor, rata sărăciei relative după tipul gospodăriei s-a adâncit, devenind 73,1% (n.r. familiile cu trei sau mai mulţi copii au devenit mai sărace ca în anii trecuţi). În 2007, acest indicator a fost de 54,8%, conform datelor Eurostat.

Pe grupe de vârstă, rata sărăciei relative este, în 2014, cea mai mare pentru copii şi tineri: 39,4% pentru persoanele până în 17 ani şi de 33,2% pentru persoanele între 18 şi 24 de ani. Aceste rate au crescut faţă de 2007, când au fost de 32,8% pentru persoanele până în 17 ani şi de 23,3% pentru cele între 18 şi 24 de ani.

În ceea ce priveşte raportul inegalităţii S80/S20 (de câte ori sunt mai mari veniturile persoanelor cele mai bogate faţă de veniturile persoanelor cele mai sărace), în 2013, România este pe primul loc din UE, cu o diferenţă de şase ori între cele două categorii de venituri. În 2007, ţara noastră se afla tot pe primul loc în UE, cu o diferenţă de aproape opt ori, conform sursei citate.

În 2013, în cadrul structurii veniturilor totale ale gospodăriilor, pe surse de formare, apar unele schimbări faţă de anul 2007. Veniturile salariale au scăzut ca pondere în totalul veniturilor la 51,2% de la 51,3%, iar veniturile în natură s-au diminuat la 16,5% de la 18,9%. În perioada menţionată, veniturile din prestaţii sociale au crescut la 22,8% ca pondere în totalul veniturilor, iar cele din agricultură au urcat la 3,3%.

"Trebuie să aducem venituri prin ocuparea forţei de muncă, nu prin asistenţă socială", a declarat Vasile Valentina, doctor în ştiinţe economice.

Comparativ cu anul 2007, în 2014 veniturile totale medii lunare pe o

gospodărie cresc de la 1686,74 lei la 2500,72 lei, iar cheltuielile totale lunare au urcat de la 1541,96 lei la 2269,25 lei.

Credeţi că aude cineva toate cifrele astea? Acum, că le-aţi citit aici, le ştiţi şi voi. Dar guvernanţii noştri le ştiu oare? Dacă le-au văzut, oare le-au înţeles? Oare au ştiut consilierii lor să le explice ce înseamnă "venituri totale medii lunare pe gospodărie"? Ştiind cum decurg angajările în "aparatul administrativ", parcă mi-e frică să încerc să răspund la întrebarea asta...

Da, Mihai şi-a găsit serviciu. S-a angajat în "jobul visurilor lui", respectiv "lucrător comercial". Lucrează în două schimburi, 40 de ore pe săptămână, grupate "cum se poate" - deoarece magazinul la care lucrează el ar mai avea nevoie de vreo 20 de angajaţi, ca să aibă "efectiv complet". Se simte obosit, rupt de şale, ar dormi non-stop şi se întreabă cât o să mai reziste aşa, fără sprijinul unui coleg. Mai ales că vin sărbătorile - şi românul are renume de "hamster apocaliptic", până nu "rade tot" nu se lasă, aşa că şalele lui Mihai vor fi serios solicitate lunile următoare.

Mihai ştie că nu va ieşi la pensie de-aici, de la primul lui angajator. Vremurile alea în care siguranţa locului de muncă era o certitudine au apus demult. Mihai se teme că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să se întoarcă la meseria de şofer. Sigur, veţi spune că cei 18 ani de experienţă sunt un net avantaj pentru el! Că e o meserie frumoasă, oarecum libertină, "separată" de traiul în stress sub ochii şefului. I-am spus lui Mihai toate astea, iar el mi-a răspuns exact aşa:

"Stau pe taxi de la 18 ani - imediat după ce mi-am luat carnetul, că pe atunci nu se cerea vechime ca să te faci taximetrist. Un timp, chiar am fost cel mai tânăr taximetrist din Bucureşti. După 18 ani, am contabilizat o lungă listă de "beneficii" pe care mi le-a adus taximetria: m-am ales cu semi-surzenie la urechea stângă; am făcut gastrită - şi mare miracol dacă n-o să dau în curând în ulcer; de la curent şi stress şi nervi, la 30 de ani am făcut pareză facială pe partea stângă; am toate bolile cu spondi-, care sunt practic bolile profesionale ale şoferilor; mi-am tocat nervii şi-am albit şi-am chelit şi mi-am intoxicat plămânii cu tutun, ca să nu răbufnesc pe vreun nefericit în traf-

ic. După 18 ani de taximetrie, pot spune că sunt norocos; că n-am ologit pe nimeni cu maşina, n-am omorât nici un pieton "de-ăla cu drepturi", n-am avut nici un accident frontal... Şi nici nu m-am îmbogăţit, dar nici n-am falimentat. M-am ales, în ultimii doi ani, cu datorii la fisc. În rest, nimic. Au fost zile când am venit acasă şi cu 50 de euro; au fost zile (mult mai multe) când am pus pe masă o hârtie de-un leu. Au fost chiar şi zile când a trebuit să vin acasă şi să iau bani, ca să pot să plătesc planul. Au fost zile când nevasta mi-a plătit amenzile, mi-a băgat motorină şi mi-a spus să zâmbesc, pentru că mâine poate fi mai rău. A avut dreptate; a fost din ce în ce mai rău. Până când nu s-a mai putut. Până când am renunţat. Acum merge chestia asta cu lucrătorul comercial. Cât o să meargă - că după aia..."

Mi-a fost frică să-l întreb ce poate urma "după aia". Un nou vis european? Cursuri de bodyguard? Şcoala de jandarmi? Poate că nici el nu ştie...

Văzând şi făcând!